Ἐντυπώσεις ἀπὸ πρόσφατον ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Δ. Γερμανίαν

ΕΝΩ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΒΡΑΔΕΜΒΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΖΕΤΑΙ Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Τοῦ κ. Χρήστου Εὐαγγελάτου, Δημάρχου πρώην Ὑπουργοῦ

Εἰς τὴν Πόλην τοῦ Βραδεμβούργου, διαχωριστικὸν σύνορον μεταξὺ Δυτικοῦ καὶ Ἀνατολικοῦ Βερολίνου ἐνπλοι ἄνδρες τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας φρουροῦν διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν διαφυγὴν καὶ ἄλλων Γερμανῶν πρὸς τὴν Δύσιν. Μία Γερμανὶς, ἐπιχειρήσασα νὰ διέλθη τὴν διαχωριστικὴν γραμμὴν ὑφίσταται ἐξονυχιστικὴν ἀνάκρισιν.

Ἄμεσος ἐπαφὴ μὲ ζωντανὸν παράδειγμα δημιουργικῆς θελήσεως ἑνὸς λαοῦ εἶναι ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὴν Γερμανίαν. Σκεφθῆτε τὴν τὴν ἐπαύριον τῆς ἀνακωχῆς. Φέρατε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν ἐρειπῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον κατέκειτο. Τὰ πάντα εἶχαν σαρωθῆ κάτω ἀπὸ τὴν ἀκατάσχετον δύναμιν κάποιου βιβλικοῦ θεῖ ἐνόμιζες χαλασμοῦ, μόνα εἰς τὴν δίνην τοῦ ὁποίου ὅ,τι εἶχεν ὀρθώσει τὸ πνεῦμα, ὁ μόχθος καὶ ὁ χρόνος κατέπεσε, μὲ ἐκκωφαντῶν πάταγον, ὁ ὁποῖος ἔφθανε πολὺ μακράν, ὡσὰν πικρός, ὡσὰν ἀδυσώπητος σαρκασμὸς διὰ τὴν μεγαλαυχίαν κάποιου φοβεροῦ ἑνόχου. Ὁ Χίτλερ εἶχε περιφρονήσει τὰ πάντα ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κοσμοκρατορικῶν παραισθήσεων, τὰς ὁποίας ἐκλεκτὸν ὡς χίμαιραν καὶ ὡς σαδιστὴν ἀποτρόπαιον καὶ ἐν ὀνόματι τῶν ἰδίων ἐγκλημάτισε, ἀσυγκρίτως χειρότερα ἀπὸ ὅλους μαζὶ τοὺς περισσοτέρους δημίους τῆς Ἱστορίας. Καὶ ἐπάνω, ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πελωρίου ἐγκλήματός του καὶ ὑπὸ τὰς ἀράς, τὰς ὁποίας εἶχε σηκώσει. Ἐκκύτζα τῶρα κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου, εἰς τὸ Βερολῖνον, τὸ καταφύγιον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ταφῆ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἐξαπέλυσε τὸν ὄλεθρον. Θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι εἶχε καταδληθῆ προσπάθεια, οὔτε ὁ ἄδοξος τάφος νὰ ἐνθυμίζη τὴν δήλωσιν ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Χίτλερ.

Καὶ πράγματι, αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ σύνθημα, τὸ ὁποῖον ἐπρυτάνευσεν, ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς ἀνακωχῆς. Ὁ Καγκελλάριος Ἀντενάουερ, κορυφαία μορφὴ τῆς μεταπολεμικῆς διεθνοῦς ζωῆς, ἀνωρθώτης καὶ δημιουργὸς ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων, ποὺ ἔχει γνωρίσει ὁ Κόσμος, ἀπεφάσισε νὰ μεταβάλη τὴν ἥτταν εἰς νίκην. Καὶ μὲ τὴν ἐκπληκτικὴν ἰκανότητα τῆς ἰδιοφυοῦς συλλήψεως τῶν προβλημάτων, τὴν ὁποίαν διαθέτει, προσδιώρισεν, εὐστοχώτατα, ὅτι ἡ νίκη θὰ ἔπρεπε νὰ ξεκινήση ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν κάθε Γερμανοῦ. Ὅτι θὰ ἔπρεπε ἔκαστος νὰ συνειδοτοποιήση, ὅτι μία νέα Γερμανία ἔπρεπε νὰ γεννηθῆ, ὅτι πρὸ παντὸς ἐχρειάζετο πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ καταδίκη τοῦ παρελθόντος, ὅτι ἐπεβάλλετο ἀνεπιφύλακτος καὶ εἰλικρινὴς ἀναγνώρισις τῶν συμφορῶν, τὰς ὁποίας ὁ Χιτλερισμὸς ἐπεσώρευσεν, ὅτι ζωτικῶς ἀναγκαία ἦτο ἡ θαρραλέα ἀνατένισις πρὸς τὸ μέλλον τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ἐνδιέφερε. Καὶ κατώρθωσεν ὥστε τὸ μέλλον αὐτὸ νὰ τὸ καταστήση πολὺ πλησιέστερον ἀπὸ ὅσον ἠδύνατο, λογικῶς, νὰ ἀναμένεται. Ἐπέτυχε νὰ ὀρθώση μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια μίαν νέαν, σφριγῶσαν, ἀκμαίαν καὶ πλήρη προοπτικῶν χώραν, ἡ ὁποία ταχέως, ἐπεβλήθη εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τοῦ παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος. Κέντρον ἔλξεως ἡ σημερινὴ Γερμανία τοῦ θαύματος συνεργάζεται στενώτατα, μὲ τὴν ἐπίσης, ἐν ἀνόδῳ, Γαλλίαν τοῦ Ντὲ Γκὼλ καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἐπαλξιν ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι συγκεντρωμένη μὲ σταθερότητα καὶ μὲ ἔντασιν ἡ προσοχὴ τῆς Δύσεως. Εἰς αὐτὴν τὴν τάσιν τῆς ἐντάσεως εὑρομεν τὴν Γερμανίαν. Τὸ Βερολῖνον, πεδίον τριβῆς τῶν δύο Κόσμων, ἀποτελεῖ καὶ παλιν κέντρον διεθνοῦς κρίσεως. Δοκιμάζεται ἡ ἀποφασιστικοτης τῆς Δύσεως ἔναντι τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιθουλῆς. Καί, ὁμολογουμένως, ἐλέγχεται, ὄχι ἁπλῶς σταθερά, ἀλλα καὶ νευρώσης. Ὁ ἀντιλαλος τῆς αὐστηρᾶς εἰδοποιήσεως τοῦ προέδρου κ. Κεννεντυ ἦτο παντοῦ διάχυτος. Οἱ Γερμανοὶ τον ἐδεχθησαν μὲ ἱκανοποίησιν. Εἶναι ψυχραιμοτατοι. Τιποτε εἰς τὴν Γερμανίαν δὲν προδίδει ἀνησυχίαν. Βεβαιως ἡ ἐκτίμησις τῶν περιστάσεων εἶναι ἀκριβής. Ἡ αἴσθησις τοῦ κινδύνου ἀκεραια. Ἀλλ' ἀκεραία καὶ ἡ πίστις εἰς τὸ ΝΑΤΟ. Οἱ Γερμανοὶ τοῦ Ἀντενάουερ, χωρὶς μεγαλαυχίας καὶ χωρὶς κομπασμούς, ἐργάζονται μὲ αἰσιοδοξίαν, πιστεύουν ὅτι ἡ δημοκρατική ἐλευθερία συνιστᾶ τὴν ἀσφαλεστέρα ἐγγύησιν προόδου καὶ εὐημερίας. Ὅτι αὐτὴ εἰς τὴν βάσιν ὅλων τῶν προσπαθειῶν δημιουργεῖ τὸ θαῦμα.

Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ βλέπετε παντοῦ. Τὸ βλέπετε εἰς τὸ Ντύσσελνταρφ, αὐτὴν τὴν πρώτην πόλιν τοῦ Ρούρ, μὲ τὸ πλῆθος τῶν καπνοδόχων, ποὺ σημειοῦν τὴν βιομηχανικὴν ἀκμὴν τῆς συγχρόνου Γερμανίας, πολιορκημένον εἰς τὸ πράσινον ἀποτελεῖ τὴν χαρακτηριστικὴν πλαισίωσιν ὅλων τῶν πόλεων τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν, ὅπου καὶ ἐπὶ τοῦ τομέως, αὐτοῦ εἶναι αἰσθητὸς ὁ μαρασμός, μὲ ἀμέτρητα πάρκα καὶ ἀνεπίληπτον καθαριότητα, σφίζει ἀπὸ ζωὴν καὶ δύναμιν. Τὰ κέντρα του, οἱ περίπατοί του καὶ εἰς τὸ Ντόρτμουντ ὁ πύργος ποὺ ὑψοῦται εἰς τὸ κέντρον τεραστίου πάρκου, μὲ φραδύτητα περιστρεφόμενον κέντρον σύστημα τουριστικῆς ἀξιοποιήσεως καθ' ὅλην τὴν χώραν. Τὸ Ντύσσελνταρφ ἀποδεικνύει τὴν πολυμέρειαν καὶ τὴν ἰκανότητα τοῦ Γερμανικοῦ χαρακτῆρος νὰ συνθέτη καὶ νὰ ἐναρμονίζη. Ἄλλο ἐντελῶς πρᾶγμα ἡ Βόννη. Πόλις ὠμορφιᾶς καὶ πνευματικῆς περισυλλογῆς, μὲ τὸν τόνον ἐκείνον, εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, ποὺ ἐξασφαλίζει μόνον ἡ αὐστηρότης τῆς σκέψεως, κρατεῖ ἄλυτον τὴν συνέχειαν τῆς παραδόσεως. Εὐθὺς ὡς φθάσετε αἰσθάνεσθε, ὅτι τὸ πρῶτον πράγμα ποὺ ἔχετε νὰ ἀναζητήσητε θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ Πανεπιστήμιον. Καὶ πράγματι πόλις τῆς σοφίας εἶναι ἡ Βόννη, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδρεύουν ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ὁ Ἀντενάουερ καὶ ἡ Κυβέρνησίς του. Ἂν ὅμως αὐτὴ εἶναι διοικητικὴ πρωτεύουσα, πνευματικὴ παραμένει πάντα τὸ Μόναχον. Ἐπλήγη κατὰ τὸν πόλεμον, ὅσον καμμία Γερμανικὴ πόλις. Ἐξαπελύθη

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

ΤΟ ΨΥΓΕΙΟ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

"Οπως ὅλοι, ἔτσι κι ἐσεῖς θὰ ἀγοράσετε ψυγεῖο ΙΖΟΛΑ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΟ

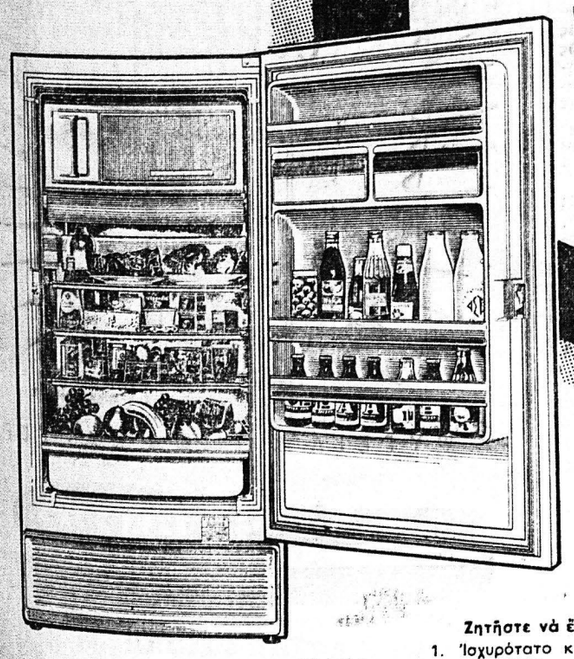

10 κυβικῶν ποδῶν 10.800 δρχ.
8 κυβικῶν ποδῶν 9.500 δρχ.

ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ ΤΟ ΨΥΓΕΙΟ ΣΑΣ ΩΠΛΙΣΜΕΝΟΙ ΜΕ 14 ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ

Σὲ ὅλες τὶς ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ σας ἀνταποκρίνονται τὰ ΝΕΑ ΨΥΓΕΙΑ ΙΖΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ ΤΑ ΠΙΟ ΦΘΗΝΑ

Ζητῆστε νὰ ἔχη:
1. Ἰσχυρότατο καὶ ἀθόρυβο ψυκτικὸ μηχάνημα.
2. Ἀδόρυβη πόρτα, ποὺ νὰ μήν προεξέχη ὅταν ἀνοίγη
3. Χαλύβδινο θάλαμο μέσα-ἔξω ἐμαγέ.
"Ασσμο καὶ ὑγιεινό.
4. Μονωμένη πόρτα παγοθαλάμου, ποὺ ἐξασφαλίζει τελεία κατάψυξη.
5. Μονωμένη λεκάνη ἀποψύξεως μὲ στόπ ἀσφαλείας καὶ διπλὸ πυθμένα.
6. Εἰδικὸ κλαπέτο ἀποψύξεως, γιὰ νὰ μὴ στάζη οὔτε σταγόνα στὸ θάλαμο.
7. Ἀτσάλινες ἐσχάρες μὲ πλαστικὴ ἐπένδυσι, πεντακάθαρες κι ἀθάνατες.
8. Πλαστικὴ ἐσωτερικὴ πόρτα, μὲ κινητὲς θῆκες.
9. Εἰδικοὺς χώρους γιὰ βούτυρο καὶ αὐγά, μὲ τὴ σωστὴ ψῦξι διατηρήσεως.
10. Κινητὸ ράφι γιὰ φιάλες, ὥστε νὰ οἰκονομῆται πολύτιμος χῶρος.
11. Φρουτολεκάνη ἀτσάλινη ἐμαγέ, μὲ στόπ ἀσφαλείας καὶ κρύσταλλο.
12. Κοχλίες ὁριζοντιώσεως, ποὺ νὰ τὸ ἐδραιώνουν σωστὰ σὲ κάθε δάπεδο.
13. Τέλειο ἐσωτερικὸ φωτισμό, μὲ προστατευόμενες λυχνίες
14. Εἰδικὰ στεγανοποιητικὰ ὑλικά, ὑαλοθάμβακα καὶ ἀνοξείδωτα ἐλάσματα.

ΙΖΟΛΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ

Τί ἐπαγγέλματα προτιμοῦν οἱ Ἕλληνες

Τὰ 22% προτιμοῦν νὰ γίνουν ἰατροί

Τὰ ἐπαγγέλματα τοῦ ἰατροῦ, φαρμακοποιοῦ, μηχανολόγου, ἠλεκτρολόγου, πολιτικοῦ μηχανικοῦ καὶ ἀρχιτέκτονος εἶναι τὰ ἐπαγγέλματα τὰ ὁποῖα προτιμοῦν οἱ Ἕλληνες. Αὐτὸ ἀπεδείχθη ἀπὸ μιὰ πρόσφατη σφυγμέτρησι τῆς Ἑλληνικῆς Κοινῆς Γνώμης ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἐπικοινωνιῶν καὶ Ἐρευνῶν, τὸ ὁποῖον ὑπέβαλεν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πρωτευούσης τὸ ἐρώτημα: «Ἐὰν εἴχατε ἕναν γυιὸ ποὺ νὰ εἶχε ὅλα τὰ προσόντα ν' ἀκολουθήση ὁποιαδήποτε τέχνη ἢ ἐπάγγελμα, ποιὰ τέχνη ἢ ποιὸ ἐπάγγελμα θὰ προτιμούσατε ν' ἀκολουθήση;». Τὰ 22% τῶν ἐρωτηθέντων προτίμησαν τὰ ἐπαγγέλματα τοῦ ἰατροῦ καὶ φαρμακοποιοῦ, τὰ 18% τοῦ μηχανολόγου—ἠλεκτρολόγου, τὰ 12% τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ καὶ ἀρχιτέκτονος, τὰ 10% τοῦ ἐπαγγελματίου, τὰ 9% τοῦ ἐμπόρου καὶ μεγαλοεπιχειρηματίου, τὰ 8% τοῦ ἀτομικοῦ φυσικοῦ καὶ μαθηματικοῦ, τὰ 4% τοῦ νομικοῦ καὶ δικηγόρου, τὰ 4% τοῦ καθηγητοῦ καὶ διδασκάλου, τὰ 3% τοῦ στρατιωτικοῦ ἢ Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τὸ 1% τοῦ ὑπαλλήλου.

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς συντριβῆς τοῦ συμμοριτισμοῦ

Η ΕΛΛΑΣ, ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΣ ΠΛΕΟΝ, ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΕΠΙΒΟΥΛΗΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἡ χθεσινὴ ὁμιλία τοῦ κ. Ἄρη Παπανδρέου

Εἶναι πολλάκις ἐθνικῶς συμφέρουσα ἡ λήθη εἰς τὸ παρελθόν. Καὶ κοσθίσταται ἐνίοτε ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ διὰ τὰ ἔθνη ποὺ θέλουν νὰ προχωρήσουν ἀπερίσπαστα πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου, πρὸς τὴν οἰκονομικὴν εὐημερίαν, πρὸς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς των γαλήνης. Ἀποτελεῖ ὅμως ἐγκληματικὴν, ὅσον καὶ ἐπικίνδυνον ἐπιπολαιότητα, ἄν, διὰ λόγους προσκαίρους καὶ ἀμφιβόλου σκοπιμότητος, ἕνας λαὸς ἐπιχειρήση νὰ λησμονήση τὴν ἱστορίαν του. Καὶ ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως σταθμὸν ἱστορικὸν καὶ ἀλησμόνητον διὰ τοὺς Ἕλληνας, ἡ σημερινὴ ἐπέτειος. Ἡ δωδεκάτη ἐπέτειος τῆς συντριβῆς τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ. Ἡ ἐπέτειος τῆς νίκης τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων, τῆς νίκης τῆς ἀγωνῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, κατὰ τῶν ξενοκινήτων ὀργάνων τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνῶ ἐξεκίνησε δῆθεν ὡς δόγμα καὶ ὡς θεωρία ἀπὸ τὰς στέπας ἐξειλίχθη εἰς ἀμήλικτον μιλιταρισμὸν καὶ ἔλαβε τὴν ἀπροκάλυπτον μορφὴν μιᾶς ἐπεκτατικῆς πολιτικῆς τῶν Σλαύων. Διότι ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς ἁπλοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὅπως πολλοὶ ἐπεχείρησαν κακῶς νὰ παρουσιάσουν τὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος 1946—1949, εἰς τὰς κορυφὰς τῆς Μουργκάνας, Βίτσι, Γράμμου, ἄν ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς πολέμου ἀπὸ Ἕλληνας ἐναντίον Ἑλλήνων, ἀσφαλῶς τότε, ἡ ἐπέτειος τὴν ὁποίαν ἡ Πατρὶς ἑορτάζει σήμερον δὲν θὰ εἶχεν ἐπιβλητικὴν σημασίαν. Ἴσως θὰ ἐπεβάλλετο εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, περισσότερον ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλην, ἡ ἐξ ὅλων τῶν πλευρῶν καὶ πρὸς πάσας κατευθύνσεις συγκλίσις τῶν μερῶν ὅλων. [illegible] ὁ λαὸς ἐκείνος τῶν ἀλλήλων, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ ὑπὸ πολλὰς ἐμφανίσεις, εἰς τὴν λωφίαν [illegible] ἐμφυλίου. Δὲν ἐμαχόντο εἰς τὴν ἐμφύλιον καὶ εἰς τὴν [illegible] Ἕλληνες ἐναντίον Ἑλλήνων. Ἐμαχέτο ἡ Ἑλλὰς κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. [illegible] ἡ ἀμφιβολία καὶ ὁ ἡρωϊκὸς [illegible] ὁ ὁποῖος ὀχὶ ἀπωλ[illegible] εἰς τὴν τριχίλιετη ἱστορίαν του, ἀνέκοψε τὴν κάθοδον τῶν ὑορδῶν καὶ ὑψωσεν ἀγερώχως τὸ ἀνωτίμα του, εἰς τὰς ὁρεινὰς τῶν ἀπολιτιστῶν καὶ τὰ ὀτιφὴ τῶν ἐπιορμεῶν, διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν πρασιάσασε τὸ στῆθος του, φραγμὸν ἀδιαπεράστον, αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν, εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς πραγματικῆς Δημοκρατίας.

Εἰς τὰ Ἑλληνικὰ θουνὰ συνεκρούοντο πρὸ δώδεκα ἐτῶν δύο κόσμοι διαφορετικοί: Ὁ κόσμος τῆς Ἐλευθερίας καὶ ὁ κόσμος τῆς θίας καὶ τοῦ σκότους. Καὶ ἀκριβῶς αὐταὶ αἱ προσπάθειαι τῶν ἀνθρώπων τῆς θίας καὶ τοῦ κνούτου, ἦσαν ἐκεῖναι αἱ[illegible]νες προσεδιώρισαν τὸ μέγεθος καὶ τὴν σημασίαν τῆς νέας ἑλληνικῆς [illegible]ποιείας. Διὰ μιὰν ἀκόμη φορὰν ἡ ἐντρομος Δύσις μετὰ θαυμασμοῦ [illegible] καὶ ὑπολογισμοῦ ἔριπτεν ἀγωνιῶσα τὰ βλέμματά της εἰς τὰ Ἑλλ[illegible] χώματα. Ἔπρεπτε δὲ τοῦτο ἐν πλ[illegible]ρει συνειδήσει τῆς μεγάλης ἀλη[illegible] ὅτι ἀπὸ τὰς ἐκρηξεις καὶ τὰς [illegible]ψεις τῶν θέλθων, τῶν ἀφρῶν καὶ τῶν παγίδων, ποὺ ἀστραφταν [illegible] σκόρπιζαν τὸν θάνατον καὶ ἠ[illegible]ριαζον τὰ Ἑλληνικὰ παλληκάρια [illegible] 1948 καὶ τὸ 1949, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ αἵματα, ἐκεῖνα τὰ θρυμματιζόμενα κόκκαλα καὶ τὶς αἱμάσουσες ἑλληνικὲς σάρκες, θὰ ἐξεπήδα καὶ ἡ ἰδικὴ των σωτηρία, ἡ διατήρησις τῆς ἀνεξαρτησίας των, ἡ Ἐλευθερία των, ἡ δημοκρατικὴ ἐλευθέρα διαβίωσίς των. Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ Ἑλλὰς ἐμάχετο ἐν ὀνόματι τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων καὶ τῶν εὐγενεστέρων ἰδεωδῶν, ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀνθρωπίνης δουλείας. Καὶ ὅμως τὸ 1940—41 ἡ ἑλληνικὴ ξιφολόγχη ἀπὸ τὶς κορυφὲς τῆς Βορείου Ἠπείρου ἐχάριζε εἰς τὴν καταθορυβημένην καὶ πελιδνὴν Δύσιν, τὴν ὑποχωρούσαν κάτω ἀπὸ τὴν μπότα τοῦ φασισμοῦ καὶ τοῦ ναζισμοῦ, τὸ πρῶτον χαμόγελο τῆς Νίκης. Ἐτσι καὶ τὸ 1949 ἀπὸ τὶς ἀνασκαμμένες κορυφὲς τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι, μετέδιδε τὸ χαμόγελον ἀγγελμα καὶ τῆς πρώτης Νίκης κατὰ τῶν ἰταλῶν σχεδίων τοῦ Ἐλληνικοῦ [illegible]πεκτατικοῦ κομμουνισμοῦ. Ποὺ [illegible]μὴ καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἠπειλοῦσε σιὰ τοῦ στόματος τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ νὰ καταστρέψη καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Ἀκρόπολιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ αἰώνων προσέρχονται ἐν τούτοις, προσκυνηταί, ὅλοι οἱ πολιτισμένοι λαοί, διὰ νὰ ἀντλήσουν ἀπὸ αὐτὴν διδάγματα πολιτισμοῦ καὶ ἵνα δι' αὐτῆς χαράξουν τὸν ὀρθὸν δρόμον τῆς ἀληθινῆς, τῆς πραγματικῆς Δημοκρατίας, ποὺ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΣΚΕΨΙΝ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΝΑ ΑΛΥΤΟ, ΕΙΣΕΤΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΤΟΥ κ. Ν. Β. ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ κατὰ τὴν ἐν Χαλκίδι Πανεμπορικὴν σύσκεψιν γενομένη συζήτησις περὶ τῆς ἐν γένει κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἐν Ἑλλάδι, δίδει ἀφορμὴν νὰ διατυπωθοῦν ἀπόψεις τινές, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀποτελέσουν ἀφορμὴν γενικωτέρας ἐξετάσεως τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος καὶ μάλιστα ἐν πολλοῖς ὑπὸ διαφορετικὸν πρῖσμα ἀπ' ὅτι μέχρι σήμερον.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τὰ συνιστῶντα τὴν ὄντως θλιβερὰν εἰκόνα τῆς ἐν Ἑλλάδι Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως εἶναι: ἀντεπιστημονικότης, σύγχυσις, ἐπιπολαιότης καὶ ἀναρχία.

—Βάσει σχετικῶς προσφάτων στατιστικῶν στοιχείων τὸ κοινωνικὸν σύνολον ἐπιβαρύνεται μὲ δύο καὶ ἥμισυ δισεκατομμύρια περίπου ἐτησίως, προκειμένου νὰ συνταξιοδοτηθοῦν 230—240.000 περίπου πολῖται.

Εἶναι ἕνα ποσὸν λίαν καταθλιπτικὸν διὰ τὴν ἑλληνικὴν οἰκονομίαν καὶ γίνεται ἔτι καταθλιπτικὸν διότι αἱ παρεχόμεναι συντάξεις δὲν κατευθύνονται ἀτυχῶς πρὸς τὰς οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρας τάξεις, ὡς θὰ ἔπρεπεν.

Μὲ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν ἐν Χαλκίδι, καὶ μὲ τὰ ὅσα ἐγένοντο ἀποδεκτά, δὲν νομίζομεν ὅτι τὸ μέγα ζήτημα τῆς κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἀντιμετωπίζεται, εἰς τὴν οὐσίαν του καὶ εἰς τὸ σύνολον.

Ἡ ἁπλὼς καὶ μόνον κοινωνικὴ (ὡς τὴν θλέπουν οἱ περισσότεροι) τοῦ Ἑνιαίου Ἀσφαλιστικοῦ φορέως, ἀσφαλῶς θὰ θελτιώση τὴν κατάστασιν, ἡ δὲ ἐφαρμογὴ τῆς προταθείσης διοικήσεως θεσαιωσεως καὶ εἰσπράξεως εἰσφορῶν κλπ., ἀναμφιβόλως θὰ ἀπαλλάξη τὸν ἐργοδοτικὸν παράγοντα πλείστων ὅσων γραφειοκρατικῶν σιαιτυπώσεων.

—Θεωροῦμεν ὅμως ὑποχρέωσίν μας νὰ τονίσωμεν, καὶ νὰ ἐπισυρῶμεν ἐπὶ του σημείου τούτου τὴν ἀμείλιστον προσοχὴν ὅλων, ὅτι ἡ καταστασις ποσῶς δὲν προκειται ν' ἀλλάξη οὐσιωδῶς καὶ ἡ κακοδαιμονία της κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως θα ἐξακολουθήση, καὶ μοιραίως σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐπιδείνεται.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀντιμετωπισθῆ τὸ ζήτημα θαρραλέως εἰς τὴν βάσιν του. Ὑπάρχει πληθώρα ἀσφαλιστικῶν φορέων, κυρίων καὶ δευτερευόντων, διὰ τοὺς ὁποίους δικαίως ἀκούονται καὶ ζωηραὶ ἐπικρίσεις διὰ τὴν ἐν γένει ἐπιβάρυνσιν τῆς οἰκονομίας καὶ ὅμως μὴ θελήση τις νὰ ζητήση νὰ πληροφορηθῆ κατὰ ποῖον Οἰκονομικὸν σύστημα, ὁ νομοθέτης ὁρίζει κατὰ τρόπον ρητὸν καὶ κατηγορηματικὸν, ὅτι πρέπει νὰ λειτουργήσουν οἱ ἐν λόγῳ ἀσφαλιστικοὶ φορεῖς.

Ἀκριβῶς ἡ σαφὴς ἔλλειψις οἰκονομικοῦ συστήματος εἶναι μία βασικὴ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν οὔτε ἁπλῆ νύξις ἐγένετο.

Μᾶλλον διαφαίνεται ὅτι, ὁ νομοθέτης ἐπιθυμεῖ τὸ σύστημα μέσου ἀσφαλίστρου.

Ἀκριβῶς βάσει τοῦ ἐν λόγῳ συστήματος καὶ τῆς μελέτης τοῦ Τσεχοσλοβάκου καθηγητοῦ Σοὲν Μπάουμ, ὠργανώθη καὶ ἐλειτούργησεν προπολεμικῶς ὁ μεγαλείτερος ἀσφαλιστικὸς φορεὺς τῆς χώρας μας τὸ ΙΚΑ.

Μεταπολεμικῶς ὅμως, διὰ διαφόρους λόγους, τὸ ΙΚΑ μετεπήδησε—μᾶλλον ἀθορύβως—εἰς τὸ λεγόμενον διανεμητικὸν σύστημα βάσει τοῦ ὁποίου καὶ λειτουργεῖ.

Ἀλλὰ ἡ τοιαύτη μεταπήδησις δὲν εἶναι φύσεως λεπτομερειακῆς, ὡς ἴσως τινὲς εἴπουν, ἀλλὰ βασικωτάτης σημασίας, διότι ἐπέφερεν ὑποχρεωτικῶς καὶ ριζικὴν ἀλλαγὴν τοῦ προσανατολισμοῦ τῆς περαιτέρω λειτουργίας τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως

Ἀκριβῶς ἡ μὴ γνῶσις τῆς μεγίστης σημασίας τῆς τοιαύτης μεταβολῆς (μολονότι φοβούμεθα ὅτι οὐδὲν κὰν ἰδέα ὅτι ἐγένετο τοιαύτη ὑπῆρχεν) καθὼς καὶ τὸ τί διανεμητικὸν σύστημα εἶναι, ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὸ μὲν νὰ διατυποῦνται φροῦδαι ἐλπίδες μειώσεως τοῦ ὕψους ἀσφαλίστρων, τὸ δέ, ἐν πολλοῖς νὰ ἐγείρωνται ἀδικαιολόγητοι διαμαρτυρίαι διὰ σημειωθείσας αὐξήσεις ἀσφαλίστρων.

Ἐξηγούμεθα. Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος εἶναι ἡ προοδευτικὴ αὔξησις τοῦ ἀσφαλίστρου.

Οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἠσφαλισμένοι, εἶναι ὑποχρεωμένοι, ὡς ἐκ τοῦ συστήματος, νὰ καλύπτουν τὰς ἀσφαλιστικὰς καὶ λοιπὰς δαπάνας τοῦ ἀσφαλιστικοῦ των φορέως.

Σταθερότης ἀσφαλίστρου εἰς τὸ διανεμητικὸν σύστημα, προυποθέτει ἀπαραιτήτως μίαν ἰσορροπίαν ἐσόδων καὶ δαπανῶν, καὶ διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν μίαν κάπως καὶ ἀσφαλιστικὴν ὁρολογίαν, μίαν ἰσορροπίαν παρουσῶν πιθανῶν ἀξιῶν ἀπὸ ἀξιώσεις ἐξ εἰσφορῶν καὶ παρουσῶν πιθανῶν ἀξιῶν ἐξ ὑποχρεώσεων.

Ἐπειδὴ ὅμως διαρκῶς αὐξάνουν οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως, μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας ἔχομεν προοδευτικὴν αὔξησιν δαπανῶν καὶ μοιραίως ἀντίστοιχον αὔξησιν, καὶ μάλιστα ὑποχρεωτικὴν τοῦ ἀσφαλίστρου.

Ὅταν ὅμως δὲν λαμβάνη χώραν ἡ τοιαύτη αὔξησις ἀσφαλίστρου πολὺ δὲ περισσότερον ἔχομεν καὶ μίαν Ἐλλειψιν ἀποθεματ